

El rellotge màgic de Reis

La Bruna, de cinc anys, i el seu germà petit, el Blau, de tres anys, esperaven amb il·lusió la cavalcada de la nit de Reis.
Aquella nit, tota la plaça major estava plena de nens i nenes amb les seves famílies. Hi havia llums de colors, estrelles penjades i un aire de màgia que feia tremolar les puntes dels dits de la Bruna i del Blau.

Al centre de la plaça hi havia un gran rellotge, enorme com un edifici, però… sense manetes!

—Mira, Blau! —va dir la Bruna—. Aquest rellotge és estrany… no té manetes!

De cop, al balcó de l'ajuntament, va aparèixer un personatge molt curiós: el Rellotger.
Portava una soca d'arbre com a barret i un nas enorme, i somreia amb un aire misteriós.

—Hola, nens i nenes! —va cridar—. Els Reis han de sortir a les 6 en punt, però el rellotge no té manetes! I sense manetes, els Reis no sabran quan és l'hora!

—Què podem fer? —va preguntar la Bruna, fascinada.

—Necessitem el Buscagulles —va explicar el Rellotger—. Vosaltres heu de cridar el seu nom a la de tres, i ell apareixerà per col·locar les agulles i donar corda al rellotge!

Els nens i nenes es van mirar amb els ulls ben oberts.

—Un, dos, tres… BUSCAGULLES! —van cridar tots junts.

I llavors, com per màgia, va aparèixer el Buscagulles, un autòmat amb bigoti i una gran clau a la mà.
Va col·locar amb cura les agulles al rellotge i li va donar corda. De sobte, tic-tac, tic-tac… el rellotge va començar a funcionar!

Però quan el Rellotger va tornar al balcó, es va rascar el nas gros i va veure un problema:

—Ara ja són les 6… però si no sonen les campanes, els Reis no sabran que han de sortir! —va explicar.

—Què fem ara? —va preguntar el Blau, una mica espantat.

—Necessitem els Martelladors! —va exclamar el Rellotger.

A la de tres, tots els nens i nenes van cridar:

—MARTELLADORS! MARTELLADORS!

I van aparèixer tres autòmats molt estranys però divertits, que es piquen al cap els uns als altres amb martells cada cop més grans. Tothom es va posar a riure: els Martelladors feien tanta gràcia que ningú podia deixar de mirar-los.

—Ara sí! —va dir el Rellotger—. Amb prou soroll, les campanes sonaran i els Reis sabran que és hora de sortir!

I així va ser: un cloc, cloc, cloc ressonava per tota la plaça, i de cop, ses majestats els Reis Mags d'Orient van aparèixer en carros màgics plens de llums i regals.
Tothom va quedar bocabadat. La Bruna i el Blau aplaudien tan fort que se'ls van fer vermells els dits.

Aquella nit, la màgia es va apoderar de tota la plaça: llumetes, rialles, música i la sorpresa d'haver ajudat a posar en marxa el rellotge màgic.

—Ha estat la millor cavalcada de la meva vida! —va dir la Bruna.
—I la meva també! —va afegir el Blau, abraçant la seva germana.

I així, gràcies al Buscagulles, als Martelladors, al Rellotger i a tots els nens i nenes valents, els Reis van sortir puntuals i la plaça es va omplir de màgia, alegria i rialles.